

Bilag 3.

Meddelelse fra Udenrigsministeriet.

Forandringer i Udenrigstjenestens Gebyrbestemmelser.

I Anledning af den Forøgelse af Udenrigsministeriets Budget, som Nyordningen af Udenrigstjenesten vil medføre, har ganske naturligt det Spørgsmaal rejst sig, om det ikke skulde være muligt at finde Dækning for i hvert Fald en Del af Udenrigstjenestens forøgede Udgifter ved at skabe nye Indtægter for selve Udenrigstjenesten eller ved at forøge de allerede bestaaende Indtægter.

De eneste Indtægter af nogen Betydning, som tilflyder vor udenrigske Repræsentation, er de for visse Embedshandlinger ved Gesandtskaberne og Konsulaterne opkrævede Gebyrer. De nærmere Regler for Opkrævningen af disse Gebyrer findes i den almindelige Gebyrtakst af 1. Januar 1912. De heri opregnede Embedshandlinger kan deles i 3 Hovedgrupper:

1. Embedshandlinger i Forbindelse med Søfarten.
2. Embedshandlinger i Forbindelse med Udlændinges Rejser her til Landet.
3. Embedshandlinger i Forbindelse med visse andre Sager, Behandlingen af Dødsboer, Legaliseringer, notarielle Attestationer, Oversættelser o. l.

I øvrigt er den Bistand, som ydes Privatpersoner fra Gesandtskabernes eller Konsulaternes Side, ellers gebyrfri. Der er saaledes aldrig blevet forlangt noget Gebyr for Bistand i Handelssager, f. Eks. Opnaaelse af Ud- eller Indførselstilladelser, for kommercielle Oplysninger etc. Det samme gælder Gesandtskabernes og Konsulaternes Arbejde for at værne danske Borgeres Interesser overfor fremmede Myndigheder eller Privatpersoner i juridiske og andre Forhold.

Det ligger i Naturen af de Sager, som Gesandtskaberne og Konsulaterne behandler, at de fleste af deres Embedshandlinger bør være gebyrfri. Gesandtskaber og Konsulater skal staa til Disposition for alle Landets Borgere, uden at den enkelte i hvert Tilfælde behøver at overveje, om det kan betale sig for ham at henvende sig til vore Repræsentanter. Paa den anden Side maa vore Gesandter og Konsuler være i Stand til frit at skønne over, hvilken Bistand de mener at kunne yde, og kunne afvise Sager, som efter deres Formening ikke egner sig til at gøres til Genstand for Forhandlinger fra de officielle danske Myndigheders Side. Dette sidste vilde utvivlsomt være vanskeligere, naar Afvisningen kunde blive mødt med Bemærkningen: „Ja, men naar vi er villige til at betale Gebyret, maa vi vel ogsaa kunne forlange Gesandtskabets eller Konsulens Støtte.“

Det vil under disse Omstændigheder sikkert være urigtigt at udvide Kredsen af de gebyrpligtige Embedshandlinger, og man maa derfor koncentrere sine Bestræbelser paa at se, om der ikke kan faas noget mere ud af de almindelige gebyrpligtige Handlinger.

Som ovenfor omtalt kan Gebyrtakstens Embedshandlinger deles i 3 Hovedgrupper.

Den første Gruppe, nemlig Embedshandlingerne i Forbindelse med Søfarten, giver saa godt som ingen Indtægt, idet næsten alle de herhenhørende Embedsforretninger er gebyrfri. Ifølge Loven om Konsulatvæsenet af 14. April 1893 er der paalagt Skibe, der gaar i udenrigs Fart, en efter Nettotonnagen beregnet Afgift. Denne Afgifts Størrelse blev nedsat i 1896 og senere igen i 1905, saaledes at der nu kun betales 25 Ø. halvaarlig pr. Register-ton Netto for Dampskibe og 6 Ø. halvaarlig pr. Register-ton Netto for Sejlskibe. Saa længe denne Afgift, der med de nuværende Satter indbringer Statskassen aarlig ca. 200 000 Kr., bestaar, vil man ikke godt kunne gøre Konsulernes Embedshandlinger i Forbindelse med Søfarten gebyrpligtige i Al-